

Slavko Jendričko

RASPADNUTE ILUMINACIJE

BIG BROTHER

ali što se mene tiče
 što virtualni opsjenar
 pomno izabranom čarolijom
 dugo u noć
 zavodi izabrane narode,

na njihovome odru
 mali jezici beduini
 zahvalni na oskudici
 nikada ih neće dodirnuti,

mjereći svaku šaku žita
 poput modernoga glazbenika
 budu sretni od njegova zvuka
 i meni se čini da to čujem.

ŠKOLJKA

Bitka sna – to smo mi,
 spavamo s morskom školjkom
 ispod jastuka,
 kada kuća šumi u školjci
 prinosimo je uhu nekog spasitelja.

Bitka jezika – i to smo mi,
 otežano umjetno disanje sna
 pušta k vragu sve riječi,
 s njima se ne možeš pomoliti
 puno spavača puca na sebe.

UDOMAĆENI STRANCI

Nije se imalo gdje spavati
pohodile su me
sveprisutne mrzovoljne riječi,
zamahnuo sam jezikom
sve do obzora vedrih mrtvacu.

S njima nije moguće projektirati
ništa prisebno
a nije se imalo ni gdje kriknuti
s negda ljubavnim uzorkom.

Umjesto da gledaju božanski
stranci nečitljiva osmijeha
naseljavaju sve što je uplašeno
ispod kapaka djetinjstva
iz kojeg smo jednako izgnani.

Neka u tijelu izgori kristal
pa ma koliko izgubio
svjetla do zamišljene točke
u ovom malom dvorištu svemira.

ZRNO SNA

Mladić se ne može nositi
s agresivno tužnom pjesmom
popularnog benda,
zavrne jezik da ne poludi
i samouvjereno prinese
sentimentalnu bombu ustima,
nisam ti htio sugerirati
čini to s mišlju na materinu sisu,
čitajući novine neznancu preko
ramena
nisam ti nikako željela reći
s kojom lakoćom u zimsku noć
putuje pravo u nebo,
prije spuštanja očnih kapaka
zaspao je u zrnu sna
i nije imao gdje kriknuti.

POHVALA LJUBAVNOM JEZIKU

Nisi mi lagao,
ljubavnici ne polude
od sreće,
doručkiju svjetlo iz jezika
i odjednom ne izbiva radost,
pitam te u snu,
među našim sličnim svjetovima,
ima li još riječi što
odvežu srce
pa se usta otvaraju
isto tako iskrenim ustima
punim pokajanja,
prozirnog meda,
neke tjeskobne nevinosti.

IZAZIVANJE NEVJERICE

Zašto započinjati
riječima
koje izazivaju nevjericu:
kažem ti,
ima i sretnih ljubavi,
važno je da se jezik
nesretno tijelu ne događa,
premda nitko
ne može objasniti
čudo
u kojem je preživio,
kažem svima žednima
sretnih rečenica,
zapravo je nevjerojatno
kako uspijevaš
da ne izbiva radost
u ovoj maloj
nevidljivoj rani svemira.

RASPADNUTE ILUMINACIJE

Govorio sam nekoliko jezika,
ni jedan nisam razumio.

Beduini iz čudesne pustinje
u blizini tvog srca
zasviraju puni nečeg otajnog.

Nikada im neću dodirnuti glas
umiru usamljeni na rukama predaka.

Govorio sam sve do zalaska sunca,
deve su ispružile jezike
da mi u pijesku zapišu ime.

Enes Halilović

O PROGRAMSKIM STROFAMA

Na kamenu, kraj rijeke,
Glava mi bi puna stihova, a gledah niz polje.

Potom spazih u vodi
Klena kako lovi

(Riješen da opstane, i mrk,
Skrio se u mojoj sjeni
I čekao ručak)

Tako u zanosu pisac
Biva saveznik za smrt.

U POTRAZI ZA STILOM

Ti nemaš odluku ni u sopstvenom palcu
Zato baci novčić
(niz vrijeme,
u prostor).

On će lako pročitati ishod na nebu
I čekaće ga zemlja
Koja spokojno prihvata odredbu.

Onaj koji dobije pismo
Izgubio je glavu.